ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 15. apríla 2010 *

Vo veci C-38/09 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 28. januára 2009,

Ralf Schräder, bydliskom v Lüdinghausene (Nemecko), v zastúpení: T. Leidereiter, Rechtsanwalt,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Úrad Spoločenstva pre odrody rastlín (CPVO), v zastúpení: M. Ekvad a B. Kiewiet, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci A. von Mühlendahl, Rechtsanwalt,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, vykonávajúci funkciu predsedu druhej komory, sudcovia C. Toader, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann a P. Kūris (spravodajca),

generálny advokát: J. Mazák,
tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. septembra 2009,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 3. decembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Ralf Schräder sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 19. novembra 2008, Schräder/CPVO (SUMCOL 01) (T-187/06, Zb. s. II-3151, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým tento súd zamietol jeho žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho výboru Úradu Spoločenstva pre odrody rastlín (ďalej len „CPVO") z 2. mája 2006 (vec A 003/2004, ďalej len „sporné rozhodnutie").

Právny rámec

2 V zmysle článku 6 nariadenia Rady (ES) č. 2100/94 z 27. júla 1994 o právach spoločenstva k odrodám rastlín (Ú. v. ES L 227, s. 1; Mim. vyd. 03/016, s. 390) zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 2506/95 z 25. októbra 1995 (Ú. v. ES L 258, s. 3; Mim. vyd. 03/016, s. 390, ďalej len „nariadenie č. 2100/94“) sa práva Spoločenstva k odrodám rastlín udeľujú pre odrody, ktoré sú odlišné, vyrovnané, stále a nové.

3 Článok 7 nariadenia č. 2100/94 stanovuje:

„1. Odroda sa považuje za odlišnú, ak sa zreteľne odlišuje prejavom znakov, vyplývajúcich z konkrétneho genotypu alebo kombinácie genotypov, od akejkoľvek inej odrody všeobecne známej ku dňu podania prihlášky… .

2. Odroda sa považuje za všeobecne známu najmä vtedy, ak ku dňu podania prihlášky…:

a) bola príslušná odroda predmetom práva k odrodám rastlín alebo bola zapísaná v úradnom registri odrôd rastlín, v spoločenstve alebo v akomkoľvek štáte alebo v akejkoľvek medzinárodnej organizácii so zodpovedajúcimi kompetenciami;

b) bola pre túto inú odrodu podaná žiadosť o udelenie práva k odrodám rastlín alebo o jej zápis do takéhoto úradného registra za predpokladu, že výsledkom prihlášky bolo následné udelenie práva alebo vykonanie zápisu.

Vykonávacie predpisy… môžu stanoviť ako príklady ďalšie prípady, keď sa odroda považuje za všeobecne známu."

4 Podľa článku 54 nariadenia č. 2100/94 CPVO najmä preskúma, či príslušná odroda môže byť predmetom práva Spoločenstva k odrodám rastlín, či je odroda nová a či má prihlasovateľ nárok na podanie prihlášky. Taktiež preskúma, či je navrhovaný názov odrody vhodný. Na tieto účely môže využiť služby iných orgánov. Prvý prihlasovateľ sa považuje za prihlasovateľa, ktorý má nárok na právo Spoločenstva k odrodám rastlín.

5 Podľa článku 55 tohto nariadenia, ak CPVO nezistil žiadne prekážky zabraňujúce udeleniu práva Spoločenstva k odrodám rastlín, zabezpečí aspoň v jednom z členských štátov vykonanie odborného preskúmania splnenia podmienok príslušným úradom alebo úradmi, ktoré boli Správnou radou poverené zodpovednosťou za odborné skúmanie odrôd druhov (ďalej len „skúšobné úrady").

6 V zmysle článkov 61 a 62 tohto nariadenia, ak CPVO zastáva názor, že zistenia vyplývajúce z preskúmania sú postačujúce na prijatie rozhodnutia o prihláške a neexistujú žiadne prekážky podľa článkov 59 a 61 toho istého nariadenia, udelí právo Spoločenstva k odrodám rastlín. Naopak žiadosť o udelenie práva sa zamietne najmä vtedy, ak výsledky preskúmania nie sú presvedčivé.

7 Podľa článku 67 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 má podanie odvolania proti rozhodnutiu CPVO, ktorým sa zamietla žiadosť o udelenie práva Spoločenstva, odkladný účinok. Ak však CPVO usúdi, že si to okolnosti vyžadujú, môže nariadiť, aby nebola pozastavená účinnosť napadnutého rozhodnutia.

8 Článok 70 ods. 2 toho istého nariadenia stanovuje:

„Ak rozhodnutie nie je opravené do jedného mesiaca od prijatia vyhlásenia zdôvodňujúceho odvolanie, [CPVO] bezodkladne:

— rozhodne, či bude konať podľa druhej vety článku 67 (2)

a

— postúpi odvolanie odvolaciemu výboru.“

9 Z článkov 71 až 73 nariadenia č. 2100/94 vyplýva, že odvolací výbor rozhoduje o odvolaní buď na základe uplatnenia právomoci prislúchajúcej CPVO, alebo môže vec postúpiť príslušnému orgánu CPVO na ďalšie konanie. Proti rozhodnutiam odvolacieho výboru rozhodujúcemu o odvolaní možno podať žalobu na Súdny dvor Európskej únie. Túto žalobu možno podať z dôvodu nedostatku právomoci, porušenia základnej procesnej náležitosti, porušenia Zmluvy, nariadenia č. 2100/94 alebo

akejkoľvek právnej normy týkajúcej sa ich uplatňovania alebo zneužitia právomoci. Súdny dvor má právomoc zrušiť, ako aj zmeniť rozhodnutie odvolacieho výboru.

10 Článok 75 tohto nariadenia venovaný odôvodneniu rozhodnutí a právu na vypočutie stanovuje:

„Súčasťou rozhodnutí [CPVO] sú odôvodnenia týchto rozhodnutí. Rozhodnutia môžu byť odôvodnené výhradne dôvodmi alebo dôkazmi, ku ktorým bola účastníkom konania poskytnutá príležitosť vzniesť písomné alebo ústne pripomienky."

11 Článok 76 nariadenia stanovuje, že CPVO preskúma z vlastného podnetu skutočnosti v rozsahu, v akom sú predmetom preskúmania podľa článkov 54 a 55. Neprihliada pritom na skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli predložené v ním stanovenej lehote.

12 Článok 88 nariadenia upravuje verejné nahliadnutie.

13 Z článku 15 ods. 1 a 2 nariadenia Komisie (ES) č. 1239/95 z 31. mája 1995, ktoré stanovuje vykonávacie pravidlá pre uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 2100/94, čo sa týka konania pred Úradom spoločenstva pre odrody rastlín (Ú. v. ES L 121, s. 37; Mim. vyd. 03/017, s. 327), vyplýva, že menovanie skúšobného úradu sa uskutočňuje písomnou dohodou medzi CPVO a skúšobným úradom. Účinok tejto dohody je taký, že

úkony, ktoré sú vykonané alebo majú byť vykonané pracovníkmi skúšobného úradu na jej základe, sa voči tretím osobám považujú za úkony CPVO.

14 Podľa článku 60 ods. 1 nariadenia č. 1239/95, pokiaľ CPVO považuje za potrebné vypočuť účastníkov konania alebo svedkov či znalcov, alebo vykonať inšpekciu, prijme rozhodnutie, v ktorom stanoví spôsob vykonania navrhnutého dôkazu, relevantné skutočnosti, ktoré majú byť dokázané, a dátum, čas a miesto vykonania dôkazu. Ak účastník konania navrhuje vypočutie svedkov alebo znalcov, CPVO v rozhodnutí stanoví časovú lehotu, v rámci ktorej tento účastník konania musí oznámiť CPVO mená a adresy svedkov a znalcov, ktorých vypočutie navrhuje.

15 Podľa článku 62 ods. 1 toho istého nariadenia CPVO môže vykonanie dôkazu podmieniť zložením záruky od účastníka konania, ktorý dôkaz navrhuje.

16 Podľa článku 63 ods. 2 uvedeného nariadenia sa zápisnica o vypočutí svedka, znalca alebo účastníka konania prečíta alebo predloží na kontrolu tomuto svedkovi, znalcovi alebo účastníkovi konania. V zápisnici sa uvedie, že táto formálna podmienka bola splnená a že osoba, ktorá bola vypočutá, zápisnicu schválila alebo že voči nej mala námietky.

Skutkové okolnosti

17 Dňa 7. júna 2001 R. Schräder podal na CPVO žiadosť o udelenie práva Spoločenstva k odrodám rastlín pre rastlinnú odrodu SUMCOL 01 patriacu k druhu *Plectranthus*

ornatus. Táto rastlinná odroda pochádza zo skríženia rastliny tohto druhu s rastlinou druhu *Plectranthus ssp*. s pôvodom v Južnej Amerike.

18 CPVO poveril 1. júla 2001 Bundessortenamt (Nemecký spolkový úrad pre odrody rastlín), aby pristúpil k vykonaniu odborného preskúmania v súlade s článkom 55 ods. 1 nariadenia č. 2100/94.

19 V priebehu prvého roka preskúmavania konkurenti R. Schrädera namietali proti udeleniu požadovaného práva a tvrdili, že kandidátska odroda nie je novou odrodou rastliny, ale voľne rastúcou odrodou, ktorá pochádza z Južnej Afriky a je tam, ako aj v Nemecku už roky uvádzaná na trh.

20 Po prvom porovnaní kandidátskej odrody s referenčnou odrodou poskytnutou v Nemecku Bundessortenamt oslovil pána van Jaarsvelda, spolupracovníka botanickej záhrady v Kirstenboschi (Južná Afrika) a požiadal ho o poskytnutie odrezkov alebo semien druhu *Plectranthus comosus* alebo *Plectranthus ornatus*.

21 Po výmene listov z 25. marca a 16. októbra 2002 boli Bundessortenamtu 12. decembra 2002 doručené odrezky od pána van Jaarsvelda, ktorý uviedol, že boli získané z jeho súkromnej záhrady.

22 Tieto rastliny boli pestované a skúmané v priebehu roka 2003. Zdalo sa, že kandidátska odroda sa len minimálne odlišuje od rastlín získaných z odrezkov pána van Jaarsvelda. Podľa e-mailu pani Heine, prieskumovej pracovníčky Bundessortenamtu, ktorá bola poverená odborným preskúmaním, z 19. augusta 2003 boli rozdiely „významné“, ale sotva viditeľné.

23 CPVO informoval R. Schrädera listom zo 7. augusta 2003, že podľa Bundessortenamtu „rastliny v porovnaní s rastlinami testovanými v botanickej záhrade v Kirstenboschi vykazovali nedostatky v odlišnosti“. Účastníci konania sa však zhodovali na tom, že tieto rastliny v skutočnosti pochádzajú zo súkromnej záhrady pána van Jaarsvelda. Uvedený list tiež poukazoval na to, že podľa pani Heine R. Schräder nebol schopný pri návšteve testovacieho priestoru Bundessortenamtu identifikovať svoju odrodu SUMCOL 01.

24 V septembri 2003 R. Schräder oznámil svoje pripomienky k odbornému preskúmaniu. Vychádzal jednak z výsledkov svojej poznávacej cesty do Južnej Afriky uskutočnenej 29. augusta až 1. septembra 2003 a jednak z výsledkov svojej návštevy v botanickej záhrade v Meisi (Belgicko) 15. septembra 2003 a vyhlásil, že je presvedčený o tom, že rastliny pochádzajúce zo záhrady pána van Jaarsvelda použité na účely porovnania nepatrili k referenčnej odrode, ale k samotnej odrode SUMCOL 01. Okrem toho vyjadril pochybnosti, pokiaľ ide o všeobecnú známosť referenčnej odrody.

25 Záverečná správa Bundessortenamtu z 9. decembra 2003, vyhotovená podľa noriem Medzinárodnej únie pre ochranu nových odrôd rastlín (UPOV), bola R. Schräderovi zaslaná na pripomienkovanie 15. decembra 2003 spolu so sprievodným listom od CPVO. Táto správa dospela k záveru o neexistencii odlišnosti kandidátskej odrody SUMCOL 01 v porovnaní s referenčnou odrodou *Plectranthus ornatus* z Južnej Afriky poskytnutej pánom van Jaarsveldom.

26 R. Schräder predložil svoje posledné pripomienky k tejto správe 3. februára 2004.

27 Rozhodnutím R 446 z 19. apríla 2004 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí“) CPVO zamietol žiadosť o udelenie práva Spoločenstva z dôvodu nedostatku odlišnosti odrody SUMCOL 01 v zmysle článku 7 nariadenia č. 2100/94.

28 Dňa 11. júna 2004 podal R. Schräder odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí na odvolací výbor CPVO. V odvolaní tiež požiadal o možnosť nazrieť do procesných aktov. Tejto žiadosti sa v plnom rozsahu vyhovelo 25. augusta 2004, teda päť dní pred uplynutím štvormesačnej lehoty na predloženie odôvodnenia odvolania stanovenej v článku 69 nariadenia č. 2100/94. R. Schräder toto odôvodnenie predložil 30. augusta 2004.

29 Rozhodnutie o zamietnutí nebolo predmetom autoremedúry v lehote jedného mesiaca po doručení odôvodnenia odvolania. Listom z 30. septembra 2004 však CPVO oznámil R. Schräderovi svoje rozhodnutie z toho istého dňa o „odklade rozhodnutia“ v tejto súvislosti o dva týždne z dôvodu, že považuje za vhodné uskutočniť nové preskúmania.

30 Po ďalšej výmene listov s pánom van Jaarsveldom 8. a 15. októbra 2004 a vyžiadaní si stanoviska juhoafrického ministerstva poľnohospodárstva CPVO 10. novembra 2004 rozhodol, že rozhodnutie o zamietnutí neopraví a odvolanie postúpil odvolaciemu výboru.

31 V písomnej odpovedi z 8. septembra 2005 na otázku odvolacieho výboru, s odvolaním sa na e-mail, ktorý zaslala pani Heine 20. júna 2005 a podľa ktorého Bundessortenamt

nemohol „nájsť odlišnosti medzi rastlinami, ktoré sú predmetom žiadosti, a rastlinami z Južnej Afriky a z toho dôvodu možno samozrejme tvrdiť, že všetky rastliny majú svoj pôvod v rastlinách, ktoré sú predmetom žiadosti“, CPVO uznal, že zmena podnebia a miesta mohla u rastlín vyvolať reakciu a že nemôže byť úplne vylúčené, ako to vysvetlil Bundessortenamt, že odrody, medzi ktorými sú také malé rozdiely, ako je to v prípade kandidátskej odrody a referenčnej odrody, sú tou istou odrodou.

32 Účastníci konania boli odvolacím výborom vypočutí na pojednávaní 30. septembra 2005. Zo zápisnice z uvedeného pojednávania vyplýva, že pani Heine na ňom zastupovala CPVO. Pani Heine najmä uviedla, že zo šiestich odrezkov zaslaných pánom van Jaarsveldom len štyri prežili prepravu. Ako referenčné odrody boli vytvorené a použité nové odrezky, aby sa vylúčila možnosť, že rozdiely medzi kandidátskou odrodou a referenčnou odrodou vyplývajú z faktorov súvisiacich s prostredím. Vzhľadom na to, že uvedené nové odrezky patrili do druhej generácie, rozdiely medzi nimi treba podľa pani Heine pripísať genotypickým faktorom.

33 Zo zápisnice z pojednávania tiež vyplýva, že odvolací výbor po ukončení pojednávania nebol bezvýhradne presvedčený o všeobecnej známosti referenčnej odrody. Bez toho, aby spochybňoval dôveryhodnosť a odbornosť pána van Jaarsvelda, zastával názor, že niektoré tvrdenia pána van Jaarsvelda v tejto súvislosti neboli dostatočne podložené, a preto dospel k záveru, že je potrebné, aby jeden z jeho členov uskutočnil v Južnej Afrike ohliadku na základe rozhodnutia o vykonaní dôkazu, ako to vyplýva z článku 78 nariadenia č. 2100/94.

34 Odvolací výbor 27. decembra 2005 rozhodol o dotknutom dôkaznom prostriedku uznesením. Jeho vykonanie podmienil tým, že R. Schräder zloží záruku vo výške 6 000 eur v zmysle článku 62 nariadenia č. 1239/95.

35 Vo vyjadrení zo 6. januára 2006 žalobca uviedol, že nie je povinný predložiť dôkazy a že nenavrhol nariadený dôkazný prostriedok. Zdôraznil, že povinnosť určiť odlišnosť v zmysle článku 7 nariadenia č. 2100/94 prináleží CPVO. Podľa neho je preto „poznávacia cesta" do Južnej Afriky možná len na základe článku 76 nariadenia č. 2100/94. Z toho dôvodu nie je povinný zložiť záruku.

36 Sporným rozhodnutím odvolací výbor zamietol odvolanie podané proti rozhodnutiu o zamietnutí. V podstate konštatoval, že odroda SUMCOL 01 nemohla byť jasne odlíšená od referenčnej odrody, ktorá bola v čase podania žiadosti všeobecne známa, v prejednávanej veci od odrody *P. ornatus Südafrika*, ktorej exemplár zaslal pán van Jaarsveld. Okrem toho nevykonal uznesenie o dôkaznom prostriedku, pretože „napokon dospel k presvedčeniu, že odroda použitá na porovnanie je referenčnou odrodou, a nie odrodou SUMCOL 01 a že referenčná odroda bola v čase podania žiadosti všeobecne známa".

Žaloba pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

37 Dňa 18. júla 2006 podal R. Schräder žalobu na Súd prvého stupňa, v ktorej sa domáhal zrušenia sporného rozhodnutia a uviedol v nej osem žalobných dôvodov.

38 Prvý žalobný dôvod, ktorý sa delí na tri časti, je založený na porušení ustanovení článku 62 v spojení s článkom 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2100/94. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 76 tohto nariadenia a tretí žalobný dôvod je založený na porušení článku 75 tohto nariadenia a „všeobecného zákazu prijímať

v právnom štáte rozhodnutia nečakaným spôsobom“. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení článku 60 ods. 1 nariadenia č. 1239/95 a piaty žalobný dôvod je založený na porušení článku 62 ods. 1 tohto nariadenia. Šiesty, siedmy a ôsmy žalobný dôvod je založený postupne na porušení článku 88, článku 70 ods. 2 a článku 67 ods. 2 prvej vety nariadenia č. 2100/94.

39 Po tom, čo Súd prvého stupňa určil rozsah svojho súdneho preskúmania, preskúmal meritórne posúdenia odvolacieho výboru podľa článku 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2100/94. Pokiaľ ide o otázku, či rastlina pochádzajúca zo súkromnej záhrady pána van Jaarsvelda je rastlinou patriacou pod odrodu SUMCOL 01, Súd prvého stupňa v bode 87 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že kandidátska odroda a referenčná odroda pochádzajúca zo súkromnej záhrady pána van Jaarsvelda sú dve odlišné odrody. Okrem toho v bode 92 toho istého rozsudku konštatoval, že odvolací výbor mohol oprávnene dospieť k záveru, že na jednej strane referenčná odroda je všeobecne známa, po tom, čo konštatoval, že žalobca neuviedol konkrétnu argumentáciu ani špecifické dôkazy s cieľom spochybniť asimiláciu medzi referenčnou odrodou pochádzajúcou zo záhrady pána van Jaarsvelda a juhoafrickou odrodou druhu *Plectranthus ornatus*, a na druhej strane, že tvrdenia pána van Jaarsvelda potvrdili juhoafrické orgány a viaceré odborné publikácie.

40 Okrem toho, pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu založenú na porušení článku 62 nariadenia č. 2100/94, podľa ktorej odroda SUMCOL 01 je zreteľne odlišná od referenčnej odrody, Súd prvého stupňa v bode 104 napadnutého rozsudku konštatoval zjavný rozpor v tejto argumentácii a uviedol, že predpoklad, na ktorom sa zakladá, je nesprávny.

41 V dôsledku toho navrhovaný žalobný dôvod zamietol.

42 Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod založený na porušení článku 76 nariadenia č. 2100/94, Súd prvého stupňa v bode 127 napadnutého rozsudku konštatoval, že „odvolací výbor mohol z dôkazov, ktoré mal dispozícii, oprávnene vyvodiť, že odrodu SUMCOL 01 nebolo možné v čase podania žiadosti jasne odlíšiť od všeobecne známej referenčnej odrody“ a že „preto nebol v nijakom prípade povinný pristúpiť k novému odbornému preskúmaniu“.

43 Tretí žalobný dôvod založený na článku 75 nariadenia č. 2100/94 bol zamietnutý z toho dôvodu, že keďže odvolací výbor môže o dôkaznom prostriedku rozhodnúť z vlastnej iniciatívy, môže ho z vlastnej iniciatívy aj odložiť, išlo teda o otázku, či sa účastníci konania mohli vyjadriť k odôvodneniu a k dôkazom, ktoré tento výbor predložil.

44 Pokiaľ ide o štvrtý žalobný dôvod založený na porušení článku 60 ods. 1 nariadenia č. 1239/95 a týkajúci sa okolností, za akých sa pani Heine zúčastnila konania pred odvolacím výborom, Súd prvého stupňa v bode 130 napadnutého rozsudku konštatoval, že „pani Heine bola [na pojednávanie odvolacieho výboru] predvolaná ako zástupkyňa CPVO, a nie ako svedkyňa alebo ako odborná znalkyňa“.

45 Pri preskúmaní piateho žalobného dôvodu založeného na porušení článku 62 nariadenia č. 1239/95, ktoré malo spočívať v tom, že odvolací výbor nemal oprávnenie vyžadovať, aby R. Schräder zložil záruku na účely prijatia uznesenia o dôkaznom prostriedku, Súd prvého stupňa v bode 116 napadnutého rozsudku konštatoval, že tento dôvod sa zdá byť dôvodný a uznesenie o dôkaznom prostriedku z 27. decembra 2005 bolo preto protiprávne. V nasledujúcom bode však bol tento dôvod aj tak vo vzťahu k spornému rozhodnutiu zamietnutý ako bezpredmetný.

46 Pokiaľ ide o šiesty žalobný dôvod založený na porušení článku 88 nariadenia č. 2100/94, ktoré malo spočívať v tom, že R. Schräder sa nemohol zoznámiť so spisom, Súd prvého stupňa v bode 134 napadnutého rozsudku uviedol, že „žalobcovi bol sprístupnený celý spis a mal možnosť účinne prejaviť svoje stanovisko“.

47 K siedmemu žalobnému dôvodu založenému na porušení článku 70 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 v súvislosti s lehotami, v ktorých musí CPVO rozhodnúť, pričom boli údajne závažným spôsobom porušené práva žalobcu, Súd prvého stupňa v bodoch 142 a 143 napadnutého rozsudku uviedol:

„142 Hoci lehota stanovená v článku 70 nariadenia č. 2100/94 bola prekročená o mesiac a desať dní, Súd prvého stupňa sa domnieva, že toto oneskorenie je s ohľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci odôvodnené najmä potrebou vypočutia osôb nachádzajúcich sa vo vzdialených krajinách.

143 Prekročenie tejto lehoty v každom prípade nemôže odôvodniť zrušenie [sporného] rozhodnutia, nanajvýš z neho môže vyplývať priznanie náhrady škody, ak by sa ukázalo, že žalobca týmto prekročením utrpel škodu.“

48 Pokiaľ ide o ôsmy žalobný dôvod založený na porušení článku 67 ods. 2 prvej vete nariadenia č. 2100/94 a týkajúci sa podmienok výmazu žiadosti o ochranu, Súd prvého stupňa v bode 148 napadnutého rozsudku rozhodol:

„V tejto súvislosti a aj za predpokladu, že žiadosť o udelenie právnej ochrany bola z registra CPVO vymazaná ihneď po prijatí rozhodnutia o zamietnutí v rozpore

s článkom 67 ods. 2 prvou vetou nariadenia č. 2100/94, podľa ktorého má podanie odvolania proti takémuto rozhodnutiu odkladný účinok, takýto nezákonný postup by sa netýkal samotného rozhodnutia o zamietnutí, a teda by nemohol ovplyvniť platnosť tohto rozhodnutia a v dôsledku toho ani platnosť [sporného] rozhodnutia."

49 V dôsledku toho Súd prvého stupňa zamietol žalobu R. Schrädera.

Návrhy účastníkov konania

50 R. Schräder sa domáha, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok aj sporné rozhodnutie a subsidiárne, aby vrátil vec Všeobecnému súdu a v každom prípade, aby zaviazal CPVO na náhradu celkových trov konania, ktoré vznikli v konaní pred Všeobecným súdom a Súdnym dvorom.

51 CPVO navrhuje zamietnuť odvolanie a zaviazať odvolateľa na náhradu trov spojených s konaniami pred Všeobecným súdom a Súdnym dvorom.

O odvolaní

52 Na podporu svojho odvolania R. Schräder uvádza dva odvolacie dôvody, z ktorých prvý sa delí na šesť častí a je založený na procesných vadách a druhý sa delí na päť častí a je založený na porušení práva Spoločenstva.

53 CPVO tvrdí, že odvolanie je neprípustné, lebo sa týka len skutkového stavu a posúdenia dôkazov a subsidiárne navrhuje zamietnuť oba odvolacie dôvody, a teda aj odvolanie.

O prvom odvolacom dôvode

54 Prvý odvolací dôvod sa delí na šesť častí.

O prvej a druhej časti založených na porušení článku 7 nariadenia č. 2100/94

— Argumentácia účastníkov konania

55 V týchto dvoch častiach prvého odvolacieho dôvodu R. Schräder v podstate spochybňuje konštatovania, ktoré Súd prvého stupňa vyslovil v súvislosti s otázkou, či rastlina pochádzajúca zo súkromnej záhrady pána van Jaarsvelda použitá ako referenčná odroda a kandidátska odroda SUMCOL 01 sú v skutočnosti tou istou odrodou.

56 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu R. Schräder namieta voči konštatovaniam Súdu prvého stupňa uvedeným v bodoch 76, 79 a 131 napadnutého rozsudku, ktoré sa týkajú tvrdení pani Heine k otázke, či sú kandidátska odroda SUMCOL 01 a referenčná odroda pána van Jaarsvelda rovnaké.

57 V tejto súvislosti v prvom rade tvrdí, že Súd prvého stupňa v bode 131 nesprávne konštatoval, že nepredložil žiaden dôkaz na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého boli tvrdenia pani Heine citované v spornom rozhodnutí neúplne.

58 R. Schräder v druhom rade tvrdí, že zápisnica z pojednávania odvolacieho výboru z 30. septembra 2005, uvedená v bode 79 napadnutého rozsudku, nemôže slúžiť ako konečný dôkaz o výpovediach účastníkov konania na tomto pojednávaní, pretože bola vypracovaná v rozpore s článkom 63 ods. 2 nariadenia č. 1239/95.

59 Napokon uvádza, že Súd prvého stupňa sa v uvedenom bode 79 napadnutého rozsudku nesprávne oprel o dôkazy, ktoré neboli obsiahnuté v spise, a dôkazy tak skreslil. Okrem toho svoje konštatovania založil len na hypotéze týkajúcej sa e-mailu pani Heine z 20. júna 2005.

60 V druhej časti tohto odvolacieho dôvodu založenej na procesných vadách spojených s konštatovaniami Súdu prvého stupňa v bodoch 36, 71, 73, 74, 79 a 131 napadnutého rozsudku, podľa ktorých referenčná odroda a kandidátska odroda v skutočnosti neboli rovnaké, R. Schräder v podstate spochybňuje záver, ku ktorému Súd prvého stupňa dospel svojím konštatovaním, že rastliny od pána van Jaarsvelda nepatria k odrode SUMCOL 01.

61 Na tento účel tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil dvoch nesprávnych právnych posúdení.

62 Prvé nesprávne právne posúdenie vyplývalo z toho, že Súd prvého stupňa mal neprimerané požiadavky v súvislosti s jeho výpoveďou, a tým porušil zásady vykonávania dôkazov. Konkrétne vzhľadom na čas, ktorý už uplynul od preskúmania rastlín,

R. Schräder nemohol predložiť konkrétnejšie dôkazy na vyvrátenie tvrdení, ktoré pani Heine uviedla na pojednávaní pred odvolacím výborom. R. Schräder okrem toho tvrdí, že Súd prvého stupňa v bode 130 napadnutého rozsudku uviedol, že pani Heine vypovedala ako účastníčka konania, nie ako svedkyňa alebo znalkyňa. Keďže R. Schräder jej výpoveď spochybnil, odvolací výbor a Súd prvého stupňa nemali právo prisúdiť väčšiu váhu výpovediam CPVO bez toho, aby vzali do úvahy dôkaz, ktorý navrhol predložiť. Súd prvého stupňa porušil jeho právo byť vypočutý, keď všeobecne zamietol jeho návrhy na predloženie dôkazov.

63 Druhé nesprávne právne posúdenie spočívalo v skreslení skutočností a dôkazov. R. Schräder uvádza, že Súd prvého stupňa tým, že v bode 74 napadnutého rozsudku prijal sporný záver o tom, že jeho výpoveď nebola dostatočne špecifická, skreslil skutočnosti a dôkazy. Súd prvého stupňa najmä prehliadol skutočnosť, že R. Schräder sa na pojednávaní pred odvolacím výborom vyjadroval k odrodám porovnávaným v roku 2003 a v písomných pripomienkach zo 14. októbra 2005 ku konkrétnym rozdielom medzi porovnávanými odrodami. A napokon, Súd prvého stupňa ignoroval jeho návrh, uvedený v bode 43 žaloby, na predloženie znaleckých dôkazov na podporu jeho tvrdenia, že existujúce rozdiely možno vysvetliť tým, že Bundessortenamt referenčnú odrodu rozmnožil.

64 V súvislosti s prvou časťou tohto odvolacieho dôvodu CPVO na úvod tvrdí, že správa pani Heine z 12. decembra 2003 upozorňuje na existenciu troch malých rozdielov medzi oboma dotknutými odrodami. Spochybnenie a posúdenie tohto konštatovania neprináleží Súdnemu dvoru, ale len znalcom.

65 Ďalej treba uviesť, že R. Schräder túto správu nikdy nespochybnil. Stanovisko pani Heine spočívalo na vedeckom základe, zatiaľ čo e-mail z 20. júna 2005 bol zjavne špekulatívny a neurčitý.

66 CPVO napokon uvádza, že dôveryhodnosť pani Heine potvrdzuje právomoc Bundessortenamtu v oblasti schvaľovania a ochrany odrôd rastlín.

67 Pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu, CPVO v podstate tvrdí, že Súd prvého stupňa mohol vykonať len preskúmanie zamerané na zistenie rozdielov existujúcich medzi oboma dotknutými rastlinami a pôvod týchto rastlín. Dodáva, že Súd prvého stupňa nemusel využiť znalecký posudok.

— Posúdenie Súdnym dvorom

68 Prvé dve časti prvého odvolacieho dôvodu týkajúce sa porušenia článku 7 nariadenia č. 2100/94 treba skúmať spoločne.

69 Ako vyplýva z článku 225 ods. 1 ES a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora, odvolanie sa obmedzuje len na právne otázky. Všeobecný súd je výlučne príslušný na konštatovanie a posúdenie relevantných skutočností, ako aj posúdenie dôkazných prostriedkov. Posúdenie týchto skutočností a dôkazných prostriedkov teda nezakladá, s výnimkou prípadu ich skreslenia, právnu otázku patriacu ako takú do preskúmania Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania (pozri najmä rozsudky z 19. septembra 2002, DKV/ÚHVT, C-104/00 P, Zb. s. I-7561, bod 22, a z 12. januára 2006, Deutsche SiSi-Werke/ÚHVT, C-173/04 P, Zb. s. I-551, bod 35).

70 Treba uviesť, že Súd prvého stupňa zamietol ako nedôvodnú argumentáciu R. Schrädera, podľa ktorej CPVO a odvolací výbor nesprávne konštatovali, že odroda SUMCOL 01 nebola odlišná v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2100/94.

71 V bode 73 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa potvrdil, že dôkazy, ktoré R. Schräder predložil, nestačili na preukázanie toho, že Bundessortenamt a následne CPVO a odvolací výbor sa dopustili zjavne nesprávneho posúdenia, z ktorého by mohlo vyplývať zrušenie sporného rozhodnutia.

72 R. Schräder namieta voči tomuto zisteniu po prvé v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa v bode 74 napadnutého rozsudku uviedol, že dôkazy, ktoré predložil v súvislosti s účinkom faktorov súvisiacich s prostredím, nestačili na vyvrátenie opačného záveru, k akému dospel Bundessortenamt, a po druhé v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa neprijal v bodoch 77 až 79 uvedeného rozsudku tvrdenia R. Schrädera založené na výpovediach pani Heine, ktoré poskytla na pojednávaní pre odvolacím výborom a v e-maili adresovanom CPVO.

73 V snahe preukázať, že Súd prvého stupňa nemohol dôvodne prijať záver, že vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti nestačili na vyvrátenie záveru, ktorý prijal Bundessortenamt a potvrdil odvolací výbor, pán Schräder formálne síce namieta právne nedostatky, ale v skutočnosti spochybňuje skutkové posúdenie Súdu prvého stupňa, najmä dôkaznú hodnotu, ktorú tento súd pripísal uvedeným skutočnostiam.

74 Prvá a druhá časť prvého odvolacieho dôvodu sú preto v tomto rozsahu neprípustné.

75 Pokiaľ ide o tvrdenia založené na tom, že Súd prvého stupňa skreslil skutočnosti a dôkazy, keď posudzoval tvrdenia založené na výpovediach pani Heine a na prípadnom účinku faktorov súvisiacich s prostredím na rozdiely medzi referenčnou a kandidátskou odrodou, treba pripomenúť, že len Všeobecný súd rozhoduje

o prípadnej potrebe doplnenia informácií, ktorými disponuje vo veci, o ktorej rozhoduje. Dôkazný charakter týchto informácií patrí do jeho právomoci nezávislého posúdenia skutkových okolností, ktoré nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom, keď rozhoduje v rámci odvolania, okrem prípadov skreslenia dôkazov predložených Všeobecnému súdu, alebo keď zo spisového materiálu vyplýva vecná nesprávnosť zistení Všeobecného súdu (rozsudok 11. septembra 2008, Nemecko a i./Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Zb. s. I-6619, bod 78 a citovaná judikatúra).

76 Skutočnosti, ktoré neboli uvedené účastníkmi konania pred útvarmi CPVO, už nemožno uvádzať v konaní o žalobe podanej na Všeobecný súd. Všeobecný súd je síce povolaný posúdiť zákonnosť rozhodnutia odvolacieho výboru, kontrolujúc uplatnenie práva Únie, ktoré bolo vykonané vo vzťahu k skutočnostiam predloženým tomuto výboru, ale naproti tomu nemôže vykonávať takéto preskúmanie, berúc do úvahy skutkové okolnosti nanovo pred ním predložené (pozri analogicky rozsudok z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul, C-29/05 P, Zb. s. I-2213, bod 54).

77 Okrem toho treba pripomenúť, že Všeobecný súd, ktorý môže rozhodovať len v rámci stanovenom článkom 73 ods. 2 nariadenia č. 2100/94, nebol povinný vykonať úplné preskúmanie, aby určil, či odroda SUMCOL 01 mala alebo nemala rozlišovaciu spôsobilosť v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2100/94, ale vzhľadom na vedeckú a technickú zložitosť podmienky, ktorej splnenie treba okrem iného kontrolovať prostredníctvom technického preskúmania, ktorým CPVO poverí niektorý z príslušných vnútroštátnych orgánov, ako vyplýva z článku 55 nariadenia č. 2100/94, sa mohol zamerať na preskúmanie zjavne nesprávneho posúdenia.

78 Súd prvého stupňa preto mohol oprávnene konštatovať, že skutočnosti uvedené v spise stačili na to, aby odvolací výbor rozhodol o zamietavom rozhodnutí.

79 Okrem toho, ako generálny advokát uviedol v bode 45 svojich návrhov, Súd prvého stupňa sa v bode 74 napadnutého rozsudku obmedzil na konštatovanie, že vysvetlenia, svedectvá a znalecké posudky, ktoré predložil R. Schräder, nestačili na vyvrátenie záveru, ku ktorému dospel Bundessortenamt.

80 Týmto rozhodnutím sa Súd prvého stupňa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia.

81 Pokiaľ ide o posúdenie výpovede pani Heine, Súd prvého stupňa v bode 79 napadnutého rozsudku uviedol, že vyjadreniu, ktoré pani Heine urobila v e-maili z 20. júna 2005, nebolo treba pripisovať osobitný význam a konštatoval, že toto vyjadrenie nebolo uvedené na pojednávaní pred odvolacím výborom.

82 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súd prvého stupňa neporušil pravidlá obstarávania dôkazov alebo dôkazného bremena, keď sám určil dôkaznú hodnotu, ktorú bolo treba pripísať tomuto vyjadreniu.

83 Okrem toho za predpokladu, ako tvrdí R. Schräder, že sa preukáže, že zápisnica z uvedeného pojednávania nebola predložená na schválenie účastníkom konania v rozpore s článkom 63 ods. 2 nariadenia č. 1239/95, treba konštatovať, že zistenia Súdu prvého stupňa v bode 79 sa týkajú ním vykonaného samostatného posúdenia a v štádiu odvolania ich nemožno spochybňovať.

84 Len samotný Všeobecný súd totiž môže určiť, či vyjadrenia pani Heine boli prebraté do sporného rozhodnutia neúplne. Keď v bode 131 napadnutého rozsudku konštatoval, že to tak nebolo, neskreslil skutočnosti v prejednávanej veci.

85 Okrem toho by prípadné zistenie takého nedostatku nemalo vplyv na obsah vyjadrenia pani Heine tak, ako ho Súd prvého stupňa zohľadnil v bode 79 napadnutého rozsudku.

86 Prvá a druhá časť skúmaného odvolacieho dôvodu preto musia byť zamietnuté v celom rozsahu.

O tretej, štvrtej a piatej časti založených na nesprávnom právnom posúdení pri posúdení dôkaznej hodnoty výpovede pána van Jaarsvelda

— Argumentácia účastníkov konania

87 V týchto troch častiach R. Schräder v podstate spochybňuje úvahy Súdu prvého stupňa, ktorými v bode 81 napadnutého rozsudku tento potvrdil tézu odvolacieho výboru, podľa ktorej „skúsenosť ‚zrejme vylučuje', aby rastliny odrody SUMCOL 01 mohli skončiť v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda".

88 V tejto súvislosti R. Schräder v tretej časti tvrdí, že zistenia Súdu prvého stupňa v bode 82 napadnutého rozsudku sú nesprávne v rozsahu, v akom 19. augusta 2003 preukázal, že rastliny patriace k tejto odrode bolo možné v Nemecku získať poštovou objednávkou a že v Južnej Afrike bolo možné túto odrodu získať len v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda, nie v záhradkárskych obchodoch. Okrem toho sa R. Schräder domnieva, že Súd prvého stupňa skreslil ním predložené dôkazy

v rozsahu, v akom potvrdil zistenia odvolacieho výboru, že referenčná odroda bola bežne dostupná v škôlkach v Južnej Afrike.

89 Vo štvrtej časti R. Schräder spochybňuje posúdenie dôveryhodnosti a nestrannosti pána van Jaarsvelda, ktoré Súd prvého stupňa uviedol v bodoch 84, 93 a 95 napadnutého rozsudku, a tvrdí, že Súd prvého stupňa neprihliadol na dôkazy, ktoré predložil, týkajúce sa dôvodov, ktoré pána van Jaarsvelda viedli k tomu, že bránil, aby odrode SUMCOL 01 boli poskytnuté práva Spoločenstva.

90 V piatej časti tvrdí, že Súd prvého stupňa sa v bode 85 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď ignoroval jeho vyjadrenie týkajúce sa „dôveryhodnosti“ pána van Jaarsvelda a vierohodnosti jeho vyjadrení.

91 CPVO zastáva názor, že R. Schräder spochybňuje len skutkové zistenia, ktoré nesúvisia s preskúmaním Súdneho dvora. Okrem toho tvrdenie, že pán van Jaarsveld je jeho konkurent, R. Schräder uviedol prvýkrát až v štádiu odvolacieho konania, teda v rozpore s článkom 42 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

— Posúdenie Súdnym dvorom

92 Tretiu, štvrtú a piatu časť prvého odvolacieho dôvodu, ktoré sa týkajú posúdenia prítomnosti rastliny SUMCOL 01 v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda v Južnej Afrike Súdom prvého stupňa, treba preskúmať spoločne.

93 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 86 napadnutého rozsudku rozhodol, že „argumentácia [R. Schrädera], ktorá smeruje k vyvráteniu tézy odvolacieho výboru, podľa ktorej skúsenosť ‚zrejme vylučuje', aby rastliny odrody SUMCOL 01 mohli skončiť v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda, je v každom prípade neúčinná".

94 Táto odpoveď na uvedenú časť žalobného dôvodu nezakladá žiadne nesprávne právne posúdenie.

95 Ako Súd prvého stupňa mohol konštatovať, aj keby sa totiž dalo zistiť, že odroda SUMCOL 01 sa nachádzala v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda v Južnej Afrike, táto skutočnosť nemala vplyv na vedecké závery, podľa ktorých existujú rozdiely medzi touto odrodou a rastlinou zo súkromnej záhrady pána van Jaarsvelda použitou ako referenčná odroda, a ktoré sú základom sporného rozhodnutia.

96 Tretia, štvrtá a piata časť skúmaného odvolacieho dôvodu preto musia byť zamietnuté ako neúčinné.

O šiestej časti založenej na konštatovaní, že referenčná odroda sa mohla považovať za všeobecne známu

— Argumentácia účastníkov konania

97 V šiestej časti tohto odvolacieho dôvodu R. Schräder v podstate spochybňuje zistenia Súdu prvého stupňa v bodoch 68, 80, 90, 91 a 96 napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o všeobecnú známosť rastlín zo súkromnej záhrady pána van Jaarsvelda v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94.

98 Na tento účel tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení.

99 Po prvé R. Schräder tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a skreslil dôkazy, keď nesprávne predpokladal, že odvolací výbor, CPVO a Bundessortenamt stotožnili referenčnú odrodu pána van Jaarsvelda s „odrodou" opísanou pánom Coddom, juhoafrickým botanikom.

100 Po druhé napadnutý rozsudok si protirečí, pretože v bodoch 80 a 96 sa uvádza, že pán Codd opísal botanický „druh" *Plectranthus ornatus*, zatiaľ čo v bode 91 toho istého rozsudku sa odkazuje na „odrodu" *Plectranthus ornatus*.

101 Po tretie Súd prvého stupňa rozšíril predmet konania, hoci v bode 68 napadnutého rozsudku uviedol, že CPVO sa v konaní nemôže prvýkrát opierať o „odrodu" opísanú pánom Coddom, pretože odvolací výbor túto odrodu neposudzoval.

102 CPVO zastáva názor, že táto časť odvolacieho dôvodu je nepresná a musí sa zamietnuť podľa článku 112 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

103 Napriek tomu tvrdí, že referenčná odroda sa musí považovať za všeobecne známu, lebo pán van Jaarsveld potvrdzuje, že ku dňu podania žiadosti o udelenie práva k odrode už bola na trhu v Južnej Afrike, že tieto rastliny pochádzali od jedného z jeho

priateľov, že Súd prvého stupňa správne preveril, či bola všeobecne známa „odroda", nie „druh", a že R. Schräder nepreukázal, že keby Súd prvého stupňa nezohľadnil odbornú literatúru, výrok napadnutého rozsudku by bol iný.

— Posúdenie Súdnym dvorom

104 Tri tvrdenia uvádzané na podporu tejto časti odvolacieho dôvodu smerujú k spochybneniu záveru Súdu prvého stupňa v bode 92 napadnutého rozsudku, podľa ktorého bola referenčná odroda všeobecne známa.

105 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí R. Schräder, v bode 91 uvedeného rozsudku Súd prvého stupňa konštatoval, že odvolací výbor nestotožnil referenčnú odrodu poskytnutú pánom van Jaarsveldom s odrodu opísanou pánom Coddom, ale stotožnil ju len s odrodou známou v Južnej Afrike, ktorá patrí k druhu *Plectranthus ornatus*. Chcel tak vyvrátiť argumentáciu R. Schrädera, podľa ktorej rastlina zaslaná pánom van Jaarsveldom bola len izolovanou rastlinou nachádzajúcou sa v jeho záhrade.

106 Po druhé, pokiaľ ide o rozpor medzi bodmi 80, 81 a 91 napadnutého rozsudku vyplývajúci z údajnej zámeny pojmov „odroda" a „druh", treba konštatovať, že z týchto bodov nevyplýva, že Súd prvého stupňa náležite nezohľadnil rozdiel existujúci medzi týmito dvoma pojmami. Súd prvého stupňa totiž v bode 80 uvedeného rozsudku uznal, že „*Plectranthus ornatus* je druhom, ku ktorému patrí mnoho odrôd" a v bode 91 tohto rozsudku Súd prvého stupňa odkazuje na „juhoafrickú odrodu druhu *Plectranthus ornatus*".

107 Okrem toho sa nemožno dovolávať rozporu len z toho dôvodu, že Súd prvého stupňa, ako tvrdí R. Schräder, nesprávne uviedol, že pán Codd vo svojich publikáciách opísal odrodu *Plectranthus ornatus* namiesto zodpovedajúceho druhu. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 67 svojich návrhov, každý „druh" existuje len v podobe rôznych odrôd a z toho dôvodu podrobný opis rastlinného druhu nemožno oddeliť od odrôd, ktoré ho tvoria.

108 Po tretie, tvrdenie založené na rozšírení predmetu konania vychádza z nesprávneho pochopenia bodu 91 napadnutého rozsudku, a preto musí byť zamietnuté ako nedôvodné.

109 Šiesta časť skúmaného odvolacieho dôvodu preto musí byť zamietnutá.

110 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý odvolací dôvod musí byť zamietnutý v celom rozsahu.

O druhom odvolacom dôvode

111 Druhý odvolací dôvod sa delí na päť častí.

O prvej, druhej a tretej časti založených na rozporoch, chybách a porušeniach práva Spoločenstva, pokiaľ ide o zohľadnenie odborných publikácií na určenie všeobecnej známosti referenčnej odrody

— Argumentácia účastníkov konania

112 V prvej časti tohto odvolacieho dôvodu R. Schräder v podstate tvrdí, že po prvé, v bodoch 66, 80 a 96 až 100 napadnutého rozsudku si Súd prvého stupňa protirečí, keď konštatuje, že botanický druh *Plectranthus ornatus* môžu tvoriť „najrôznejšie odrody" a napokon pripúšťa, že opisy v publikáciách zodpovedajú botanickému „druhu". Dokument TG/1/3 UPOV z 19. apríla 2002 (ďalej len „dokument TG/1/3") sa totiž vzťahuje len na opis „odrody" na účely posúdenia jej všeobecnej známosti.

113 Po druhé Súd prvého stupňa nemusel, vzhľadom na rozsah svojho preskúmania uvedeného v bode 66 napadnutého rozsudku, overiť, či dotknutý druh bol známy, prostredníctvom podrobného opisu.

114 CPVO tvrdí, že v tejto prvej časti druhého odvolacieho dôvodu sa len opakuje šiesta časť prvého odvolacieho dôvodu.

115 V druhej časti druhého odvolacieho dôvodu R. Schräder zastáva názor, že CPVO, odvolací výbor aj Súd prvého stupňa vykonali dôkazy zjavne neúplne, pretože

neporovnali vlastnosti odrody uvedenej v publikácii pána Codda s vlastnosťami kandidátskej odrody.

116 CPVO uvádza, že v štádiu odvolacieho konania už nemožno napádať posúdenie skutkového stavu, ktoré vykonal on sám alebo odvolací výbor.

117 V tretej časti tohto odvolacieho dôvodu R. Schräder tvrdí, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 v zásade zakazuje odvolávať sa na podrobný opis odrody v publikácii na účely posúdenia rozlišovacej spôsobilosti kandidátskej odrody. Okrem toho Medzinárodný dohovor o ochrane odrôd rastlín z 2. decembra 1961 v znení revidovanom 19. marca 1991, ktorého zmluvnou stranou je Európske spoločenstvo, už neuvádza podrobný opis odrody ako príklad odôvodnenia všeobecnej známosti takej odrody, zatiaľ čo táto podmienka bola výslovne uvedená v znení tohto dohovoru z 23. októbra 1978. V dôsledku toho sa ani odvolací výbor, ani Súd prvého stupňa nemohli oprieť o opis uvedený v publikácii pána Codda.

118 Okrem toho výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94, ktorý Súd prvého stupňa urobil, je v rozpore s platnými nemeckými právnymi predpismi v oblasti ochrany odrôd rastlín, nerešpektuje zvláštnosti predmetu ochrany, ktorý sa skladá zo živej hmoty, a je v rozpore s právnou teóriou.

119 CPVO uvádza, že pri skúmaní všeobecnej známosti kandidátskej odrody sa pripúšťa každý typ dôkazu a nariadenie č. 2100/94 neuvádza nijaké výnimky.

— Posúdenie Súdnym dvorom

120 V prvej, druhej a tretej časti druhého odvolacieho dôvodu R. Schräder v podstate spochybňuje skutočnosť, že Súd prvého stupňa pripustil, aby sa podrobný opis odrody uvedený v odbornej publikácii zohľadnil na účely odôvodnenia všeobecnej známosti odrody v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94.

121 V tejto súvislosti treba konštatovať, že v bode 96 napadnutého rozsudku sa Súd prvého stupňa na účely potvrdenia tvrdení pána van Jaarsvelda doplňujúco odvolal aj na odbornú literatúru. V bodoch 97 a 98 uvedeného rozsudku Súd prvého stupňa uviedol, že v zmysle smerníc UPOV, najmä podľa bodu 5.2.2.1 s názvom „Všeobecná známosť" v dokumente TG/1/3 z 19. apríla 2002, sa „uverejnenie podrobného opisu nachádza najmä medzi dôkazmi, ktoré majú byť zohľadnené pri preukazovaní všeobecnej známosti". V bode 99 rozsudku pripustil, že tento aspekt možno zohľadniť aj na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 a v bode 100 toho istého rozsudku rozhodol, že odvolací výbor pri preukazovaní všeobecnej známosti referenčnej odrody oprávnene zohľadnil podrobné opisy uvedené v dielach pána Codda.

122 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Súdny dvor bezprostredne zamieta výhrady namierené proti odôvodneniu rozsudku Všeobecného súdu uvedenému len na doplnenie, pretože nemôžu viesť k jeho zrušeniu, a sú teda neúčinné (rozsudok zo 7. novembra 2002, Hirschfeldt/AEE, C-184/01 P, Zb. s. I-10173, bod 48).

123 V prejednávanej veci treba konštatovať, že odôvodnenie Súdu prvého stupňa uvedené v bodoch 96 až 100 napadnutého rozsudku je vo vzťahu k odôvodneniu v bodoch 89 až 95 tohto rozsudku uvedené len na doplnenie.

124 Z toho vyplýva, že prvá, druhá a tretia časť druhého odvolacieho dôvodu sú neúčinné a musia sa zamietnuť.

O štvrtej časti založenej na tom, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď nezohľadnil tvrdenia R. Schrädera týkajúce sa porušenia článku 62 nariadenia č. 2100/94

— Argumentácia účastníkov konania

125 R. Schräder tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď odmietol jeho tvrdenia týkajúce sa porušenia článku 62 nariadenia č. 2100/94. Uvádza, že v bode 104 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa nesprávne konštatoval, že jeho téza uvedená v bode 103 toho istého rozsudku, podľa ktorej CPVO mal uznať odrodu SUMCOL 01 za zreteľne odlišnú, je v zjavnom rozpore s tézou, ktorú formuloval a podľa ktorej je kandidátska odroda a referenčná odroda jednou a tou istou odrodou. Údajný rozpor tu neexistuje, pretože ak rastliny, ktoré zaslal pán van Jaarsveld, patrili k odrode SUMCOL 01, neexistovala „referenčná odroda“ na účely preukázania dotknutej odlišnosti.

126 CPVO navrhuje zamietnuť túto časť druhého odvolacieho dôvodu.

— Posúdenie Súdnym dvorom

127 Na úvod treba konštatovať, že Súd prvého stupňa už v bode 87 napadnutého rozsudku zamietol predpoklad, na ktorom spočíva argumentácia R. Schrädera, podľa ktorej sú referenčná odroda a kandidátska odroda tou istou rastlinou.

128 Aj keby v bode 104 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa nesprávne konštatoval, že stanovisko R. Schrädera bolo rozporuplné, hoci R. Schräder na základe článku 62 nariadenia č. 2100/94 subsidiárne navrhol odvolací dôvod, treba napriek tomu konštatovať, že Súd prvého stupňa zamietol tento dôvod z dôvodov uvedených v bode 106 napadnutého rozsudku, ktoré R. Schräder nekritizoval.

129 Štvrtú časť druhého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

O piatej časti založenej na nesprávnom právnom posúdení účasti pani Heine na pojednávaní

— Argumentácia účastníkov konania

130 R. Schräder tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil článok 60 ods. 1 a článok 15 ods. 2 nariadenia č. 1239/95, keď v bodoch 129 až 132 napadnutého rozsudku preskúmal podmienky účasti pani Heine na pojednávaní pred odvolacím výborom.

131 V tejto súvislosti po prvé spresňuje, že Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že na účely vypočutia účastníka konania bolo treba prijať rozhodnutie o dôkaznom prostriedku, po druhé, že Súd prvého stupňa nesprávne uviedol, že pani Heine bola zástupkyňou CPVO, hoci bola zamestnankyňou Bundessortenamtu a po tretie, že ani CPVO, ani odvolací výbor nepreukázali, že tým, že pani Heine bola poverená zastúpením, boli splnené podmienky právoplatného zastúpenia tohto úradu.

132 CPVO tvrdí, že na pojednávanie 30. mája 2005 zaslalo náležité predvolania. Len predseda CPVO môže rozhodovať o zložení zastúpenia úradu, teda o účasti pani Heine, ktorá sa podieľala na príprave rozhodnutia o zamietnutí.

— Posúdenie Súdnym dvorom

133 Treba konštatovať, že Súd prvého stupňa v bode 130 napadnutého rozsudku uviedol, že zo zápisnice z pojednávania pred odvolacím výborom vyplýva, že pani Heine bola predvolaná ako zástupkyňa CPVO a nie ako svedkyňa alebo odborná znalkyňa.

134 Z toho vyplýva, že keďže pani Heine bola považovaná za zástupkyňu CPVO, nemožno sa účinne dovolávať povinností vyplývajúcich z článku 60 ods. 1 a článku 15 ods. 1 nariadenia č. 1239/95.

135 Vzhľadom na to, že podľa článku 68 nariadenia č. 2100/94 bol CPVO účastníkom konania a pani Heine jeho zástupkyňou, Súd prvého stupňa neporušil článok 60 ods. 1 nariadenia č. 1239/95, keď v bode 130 napadnutého rozsudku rozhodol, že jej

účasť na pojednávaní si nevyžadovala prijať rozhodnutie o dôkaznom prostriedku v zmysle uvedeného ustanovenia.

136 Okrem toho Súd prvého stupňa oprávnene uviedol, že v zmysle článku 15 ods. 2 nariadenia č. 1239/95 úkony, ktoré uskutočnila pani Heine podľa podmienok dohody medzi CPVO a Bundessortenamtom v súvislosti s odborným preskúmaním, sú úkonmi CPVO s účinkami voči tretím osobám.

137 Piata časť skúmaného odvolacieho dôvodu sa preto musí zamietnuť.

138 Z uvedeného vyplýva, že druhý odvolací dôvod treba zamietnuť v celom rozsahu.

139 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie musí byť zamietnuté v celom rozsahu.

O trovách

140 Podľa článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže CPVO navrhol zaviazať R. Schrädera na náhradu trov konania a R. Schräder nemal úspech vo svojich odvolacích dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Ralf Schräder je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy